

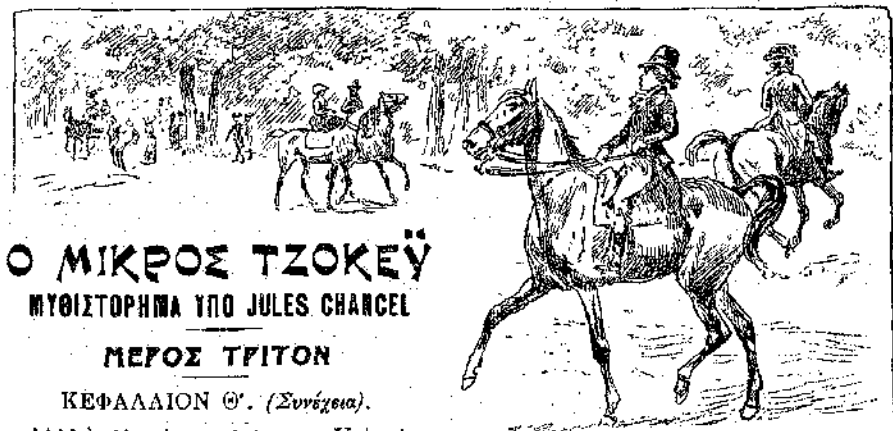
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἐπιμελείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικοῦ :		ΕΚΑΙΔΕΥΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ <hr/> ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878 <hr/> ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ: 20 Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10, Ἐξωτερ. λ. 15 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται διαστὸν λ. π. 25
Ἐξωτερικοῦ : Ἐτησίᾳ δρ. 8,— Ἐτησίᾳ φρ. 10,— Ἐξάμηνος 4,50 Ἐξάμηνος 5,50 Τριμηνος 2,50 Τριμηνος 3,— Δι' ἀποστολὰς ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.			ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Εὐφρατίου δρ. 88, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 20^{ος} Ἐν Ἀθήναις, 9 Νοεμβρίου 1913 Ἔτος 35^{ον}.—Ἀριθ. 50

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL
ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια).

Ἄλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Καὶ τότε ἐτρέπη εἰς φυγὴν διὰ νὰ σωθῆ.
 Ὅσον δι' αὐτόν, τὸν Φλωρίνον, μόλις ἐπρόφθασεν ὁ δυστυχὴς νὰ κρυθῆ εἰς τὸ μέρος ὅπου τὸν ἦσαν. Ἐλτοσπάντων, κανεὶς δὲν ἔμενε πλέον εἰς τὸν πύργον καὶ δὲν διέτρεχαν κανένα κίνδυνον νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.
Ὁ Θεσσαυρός
 Ἀφοῦ ἤκουσεν αὐτὰς τὰς ἐξηγήσεις, ὁ μικρὸς ὄμιλος ἐξεκίνησεν ὑπὸ τὴν ὄηγιάν τοῦ ὑπηρετοῦ καὶ ἔφθασε μετ' ὀλίγον εἰς τὸν πύργιστον.
 Μόλις εἰσῆλθον, ὁ Μπόμπης ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς.
 Ἐκεῖ, εἰς τὸν τοίχον, ἀντίκρου των, εἶχεν ἰδῆ τὴν μεγάλην εἰκόνα!
 Ἀνήγγειλεν ἀμέσως τὴν εἰδήσιν εἰς τὸν γέροντα, ὁ ὁποῖος ἐπροχώρησε τρέμων ἀπὸ συγκίνησιν. Ἐψηλάφησε μετὰ τὰς χεῖρας του τὴν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν ἀνεγνώρισεν διὰ τῆς ἀφῆς μετ' ἀπερίγραπτον χαρὰν, καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Πορτομπέφ, διέταξε δείχνων τὸ χρυσοῦν πλαίσιον:
 — Σπάστε το!
 Ὁ ἀχθοφόρος δὲν ἐπερίμενε νὰ τοῦ τὸ ἐπαναλάβουν: νὰ χαλά, νὰ σπάξῃ, ἦτον ἡ δουλειά του!
 Ὑψωσε τὴν φοβερὰν του ράβδον καὶ τὴν κατέφερε δυνατὰ εἰς τὸ πλαίσιον.
 Ἠκυώθη ἕνας κρότος ἤχος, τὸν ὁποῖον διεδέχθη ἀμέσως ἕνας ἄλλος με-

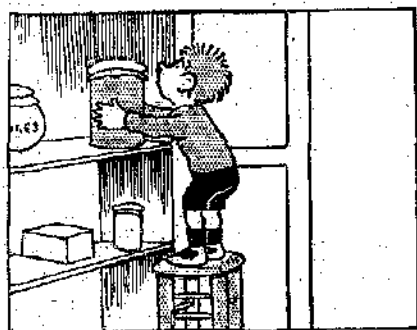
«Ὁ Μπόμπης εἶχε καὶ ἄλογον τῆς ἰππασίας, μετὰ τὸ ὅποιον ἐπήγαινε περίπατον εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης...» (Σελ. 395, στ. α')
 ταλλικός... Χρυσὰ νομίσματα ἐξεχύθησαν ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων πλακῶν.
 — Ὁ Θεσσαυρὸς! εἶπεν ὁ Γκαγιαρντὸ συγκινηθμένος.
 — Μωρέ, ἐδῶ εἶνε πρῶμα!..
 Πραγματικῶς, ἡ εἰκὼν ἐκεῖνη ἐνέκλειε Θεσσαυρόν.
 Ὅταν τὸ πάχος τοῦ πλαισίου ἦτο παραγεμισμένον μετὰ χρυσᾶ νομίσματα, τὰ ὁποῖα ὁ κόμης Μουσοῦ εἶχε κρύψῃ ἐκεῖ μέσα πρὶν φυλακισθῆ ὑπὸ τοῦ ἀνεψιῦ τοῦ καὶ μόλις ἀντελήφθη τὰς ἀρκατικὰς του διαθέσεις.
 Ὁ Πορτομπέφ ἐξηκολούθει νὰ κτυπᾷ καὶ ὁ χρυσοῦς ἐξηκολούθει νὰ ρέῃ, εἰς τὸ δάπεδον ὡς ἀστειρευτὸς ρυαξ. Ὁ Μπόμπης καὶ ὁ Γκαγιαρντὸ ἐκπύταζαν ἐκθαμβοὶ τὸ θαυμάσιον θέαμα.
 Ὁ Φλωρίνος, μετὰ τὴν ἐκφρασὴν τῆς ἐκπλήξεως ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἐμαρτύρει ὅτι αὐτὸς, ὅπως καὶ ὁ κύριός του, ἠγγόνει τὸν πλοῦτον ποῦ περιεῖχεν ἡ μεγάλη ἐκεῖνη εἰκὼν.

Καὶ ἡ χρυσὴ βροχὴ ἐξηκολούθει ὑπὸ τὰ κτυπήματα τοῦ ἀχθοφόρου εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ πλαισίου.
 Τὰ λουδοβίκεα ἐσωρεύοντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰς τοὺς πόδας τῶν θεατῶν, ἐνῶ ὁ τυφλὸς γέρον ἔλεγε σιγὰ:
 — Βλέπετε, φίλοι μου, ὅτι δὲν ἤμουν τρελλός. Καθὼς σὰς ὑπεσχέθη, εἰμπορῷ τώρα νὰ σὰς ἀνταμαίψω πλουσίως διὰ τὸ καλὸν ποῦ μοῦ ἐκάματε...
 Ἐπιτέλους ὁ κίτρινος ρυαξ ἔπαυσε νὰ ρέῃ, τὸ πλαίσιον ἦτο κενόν.
 Ὁ Μπόμπης, ὁ Γκαγιαρντὸ καὶ ὁ Πορτομπέφ ἐγονάτισαν χάμω διὰ νὰ μαζεύσουν τὰ χρυσὰ νομίσματα καὶ νὰ τὰ βάλουν εἰς τὸν σάκκον ποῦ τοῖς ἔδωσεν ὁ Φλωρίνος.
 Αὐτὴ ἡ ἐργασία διήρκεσε σχεδὸν μισὴν ὥραν. Καὶ ἄρα ἐτελειώσεν, ὁ ἀχθοφόρος ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ ὤμου του τὸ πολυτίμητον φορτίον.
 — Φίλε μου, τῷ εἶπεν ὁ γέρον, σηκάνεις τώρα μίαν περιουσίαν ἀπὸ διακόσιες χιλιάδες λίβρας!
 — Διάβολε! ἀπεκρίθη ὁ Πορτομπέφ καὶ ὅμως δὲν εἶνε βαρύτερη ἀπὸ ἕνα σακκὶ ἀλευρί!..
 Οἱ νικηταὶ τοῦ Μαύρου Πύργου δὲν εἶχαν νὰ κάμουν τίποτε ἄλλο εἰς τὴν ἀ-

Ἐκπύταζαν ἐκθαμβοὶ τὸ θαυμάσιον θέαμα... (Σελ. 397, στ. δ')

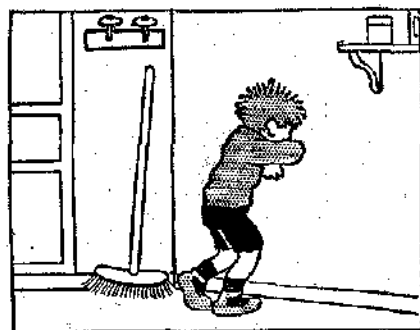
Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΛΙΚΟΥΔΗ ΤΟΤΟΥ

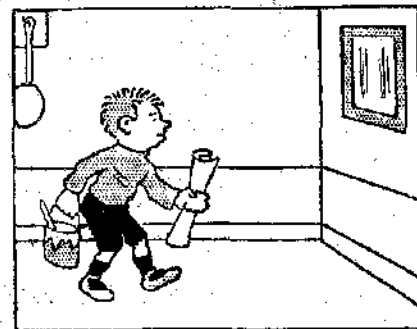
Ανεδασημένος 'ς ένα σκαμνί της κουζίνας, ο μικρός Τοτός, πού είνε πολύ λιγουδής, άσπάζει ένα μεγάλο βάζο με γλυκό φρούλα. 'Αχ πώς τόν τρελλάίνει αυτό τό γλυκό!..

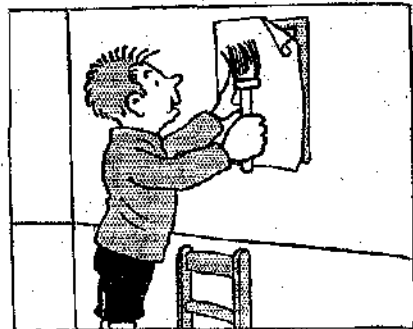
ΘΑ ΤΟ ΠΩ! Αλλά ένα πηγαίνει να τό κρύψη 'ς τήν κάμαρά του, τόν τασκάνει ή Σταμάτα, ή μαγειρίσα, και τού λέγει: — Θα τό πώ τής μαμμιάς σου!

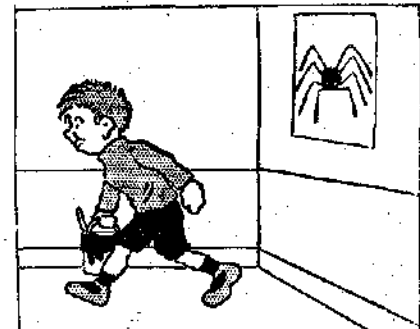
Και πραγματικός, πηγαίνει άμέσως και τόν μαρτυρεί. Η δέ μαμμιά του, πού δέν χωρατεύει, τόν φυλακίζει δύο ώρες 'ς ένα σκοτεινό δωμάτιο.

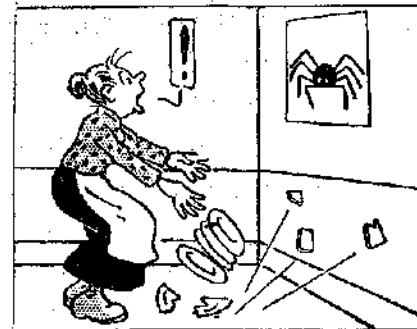
Σ τή φυλακή του, ο Τοτός άσκέπτεται πώς να εκδικηθή τήν Σταμάτα. Κ' επιτέλους τού έρχεται μία ιδέα, πού τήν βάζει εις ένεργείαν άμέσως μόλις βγῆκε από τή φυλακή.

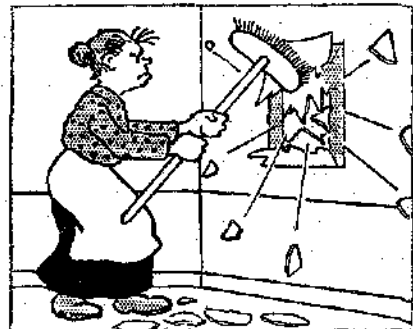
Παιρνει ένα κομμάτι χαρτί διαφανές και τό κολλά 'ς όλο τό τζάμι του μικρού φεγγίτου τής κουζίνας, τήν ώρα, έννοείται, πού ή Σταμάτα λείπει.

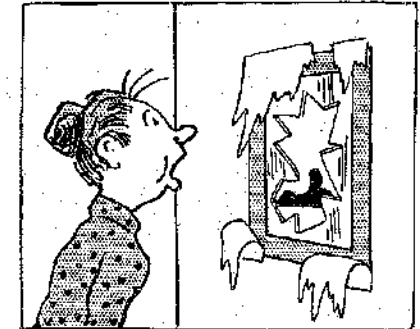
Επειτα ζωγραφίζει επάνω, φυσικώτατα, μία μεγάλη άράχνη, φοβερή και τρομαχτική πού φαίνεται σά να έφραζε με τόν πυκνό ιστό της όλο τόν φεγγίτη.

Γυρίζει σέ λίγο ή Σταμάτα, και καθώς βλέπει εκείνο τό τέρας, πιεζά από τήν τρομάρα της όσα πιάτα κρατούσε 'ς τά χέρια της... Μπῆ! τότε πρόσθασε ή αναθεματισμένη! λέγει.

Και άμέσως άρπάζει τήν ταβανόσκουπα και κτυπά με όλη τήν τή δύναμη, για να σκοτώση τάχα τήν άράχνη, να καταστρέψη τόν ιστό της και να έλευθερώση τόν φεγγίτη της...

Αλλά δέν κατορθώνει άλλο, παρά... να σπάση τό τζάμι του φεγγίτη. Και μπροστά 'ς εκείνη τήν καταστροφή, μένει με άνοιχτό τό στόμα... Μπρέ τόν κατέργαρο τόν Τοτό!..

ΟΙ ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ

Τό σύνθημα τής αναχωρήσεως έδόθη. Και τό μεγάλο άτμόπλοιο άρχισε άργά ν' άπομακρύνεται από τήν παραλία, μέσα στον θόρυβο του τριγμού των άλύσεων και του συριγμού τής σερήνας. Στην προκυμαία τά χέρια ένκοινοῦν για έναν τελευταίο άποχαιρετισμό και μαντήλια, πλήθος, ένκυματίζαν στον άνεμο. Στην πρόμνη του πλοίου ένα άγόρι ως δέκα πέντε έτών είχε τό βλέμμα προσηλωμένο σέ μία πτωχή γυναίκα μαυροροδεμένη, πού με δάκρυα στα μάτια τού έστελνε φιλήματα με τήν άκρη των ίσχυών δακτύλων της.

— Καυμένη μάννα! έπιθύρισε προσπαθών να μη κλάψη, ο Θεός να σε φυλάξη! Θα έργασθώ με καρδιά για σένα και θα γυρίσω να σου φέρω τής οικονομίας μου. Έτσι θα μπορέσης ν' αναπαυθής και να περάσης με άνεσι τής τελευταίας σου ήμέρας. Μη φοβάσαι τίποτε! Ο γιός σου θα σε θυμάται πάντοτε και ή ανάμνησίς σου θα τόν προστατεύη. Χαίρε, μητέρα, χαιρε!

— Χέρια του και άρισε ελεύθερα τά δάκρυα, πού πλημμύριζαν στην καρδιά του. Έκλαιγε με λυγμούς τώρα, πού ή μητέρα του δέν τόν έόλεπε πιά. Συλλογιζόταν τήν άγνωστη χώρα, όπου πήγαίνε μόνος, για ν' αγωνισθῆ και να γίνη άνθρωπος, και δέν μπορούσε πιά να νικήση τή συγκίνηση, πού τόν έπνιγε. Θα ήταν ως δέκα λεπτά, πού έκλαιγε, όταν αισθάνθηκε ένα χέρι ν' άγκουμπῆ ριχνικά στον ώμο του και άκουσε τά λόγια αυτά: — Έ! σύντροφε, αρκετά δάκρυα έχυσες για μία φορά! Δέν θα έξακολουθήσης, έλπίζω, να κλαίς άκόμη σάν κορί-

ται! Τ' διάβολο! Είσαι άνδρας! Έλα καλύτερα να γνωρισθούμε και να κάμωμε τό ταξίδι σάν φίλοι. Με τή συντροφιά περνάει ο καιρός ευχάριστα. Πού πηγαίνεις;

— Στη Φιλαδέλφεια, απήγγησαν ο μικρός άπελπισμένος, σηκώνων τό κεφάλι. Και πός μεγάλην τον έκπληξην είδε να τού πεινῆ τό χέρι ένα άγόρι περίπου τής ηλικίας του, μελαχροινό, με καλό άνάστημα, με φυσιογνωμία έξυπνη, με βλέμμα άποφασιστικό. — Όρα! Κι' εγώ πηγαίνω στη Φιλαδέλφεια, Όνομάζομαι Πέτρος. Έσύ; — Στέφανος... Είσαι και συ μόνος σου; — Όλομόγαχος... Και είνε καιρός τώρα... Μητέρα σου ήταν εκείνη, πού άποχαίρετούσες; — Ναί... Αλλοίμονο! Καίρμη μητέρα! Και στη σκέψη αυτή άρχισαν πάλι τά δάκρυα να κυλούν απ' τά μάτια του. — Αυτός δέν είνε λόγος να θλίβεσαι. Κατά βάθος εσύ είσαι ευτυχής, αφού έχεις τή μητέρα σου. Τι θα έλεγες, αν ήσουν μόνος 'ς τόν κόσμο σάν κι' εμένα, χωρίς γονείς, χωρίς φίλους, χωρίς κανένα, πού να ένδιαφερέται για σένα; — Δέν έχεις κανένα, πού να σ' αγα-

πάη; έρώτησε ο Στέφανος με τόνο κονετικό. — Κανένα, απήγγησε ο Πέτρος μελαγχολικά. Έχασα τόν πατέρα μου και τήν μητέρα μου, όταν ήμουν άκόμη έντελώς παιδί. — Και ποίος σε άνέθρεψε ως τώρα; — Ένας συγγενής μου μακρινός, πού με πήρε από έλεημοσύνη και μου έδινε περισσότερο ξύλο παρά χείδια. Έχω υποφέρη κλιωτίες και μπάτσους! Έχω φάει ψώμι ξερό βουτημένο 'ς τά δάκρυα! Δέν ήμουν ευτυχής εγώ... — Και τώρα, τί πῶς να κάμης εκεί κάτω; έρώτησαν ο Στέφανος, πού λησμόνησε τόν δικό του πόνο μπροστά 'ς τήν άπίερωσ θλιβερότερη θέσι του συταξιδιώτου του. — Έπιτεβάσθηκα 'ς τήν τύχη, με μόνη τήν έπιθυμία να άποφύγω εκείνους, πού με έδασάνιζαν. Πάω να βρω δουλειά. Λένε, ότι εκεί, κάτω στα μεταλλεία, έχουν άνάγκη από έργάτες. Ίσως με πάρουν κι' εμένα. Αλλά εσύ, πού ήσουν τόσο ευτυχής στην Έλλάδα, γιατί φεύγεις τόσο μακριά από τήν πατρίδα σου; — Πάω να συναντήσω ένα άδελφό τής μητέρας μου, πού είνε έπιστάτης 'ς ένα τμήμα μεταλλευτών. Ο θεός μου μου

έστειλε τά έξοδα του ταξιδιού και με έβεβαίωσε, ότι θα κερδίσω εκεί πολλά χρήματα. Σκέφθηκα, ότι με τόν τρόπο αυτόν θα μπορέσω να βοηθήσω τήν μητέρα μου, πού είνε χήρα και κοπιάζει να ξενοδολεύη. Πήρα λοιπόν τήν άπόφασιν, ωπλίσθηκα με θάρρος και έπιτεβάσθηκα. Ο άρχισω τή δουλειά με όλη μου τήν καρδιά και θα στέλνω στην Έλλάδα τούς καρπούς των κόπων μου. Είνε χρόνια τώρα, πού ή μητέρα μου έργάζεται για μένα. Ήλθεν ή σειρά μου. Είνε δίκαιο να έργασθώ κι' εγώ γι' αυτή. — Αν είχα εγώ άκόμη τή μητέρα μου, είπε στενάχων ο Πέτρος, μου φαίνεται, ότι δέν θα τήν έγκατέλειπα... και θα ήμουν πού καλός... — Μα άκριβώς, γιατί τήν αγαπώ, γι' αυτό έφυγα, απεκρίθη με ύπερηφάνεια ο Στέφανος. Από τή στοργή μου για τή μητέρα μου πήρα τή δύναμη, πού μου χρειάζεται, για να εκπληρώσω τό καθήκός μου. Απ' τήν ήμέρα εκείνη οι δύο νέοι έγιναν φίλοι. Καθισμένοι μαζί 'ς τό κατάντρομα, συνομιλούσαν ευθυσια και έκαναν σχέδια για τό μέλλον. (Έπειτα τό τέλος)

MARIA ΘΑΛΕΡΟΥ

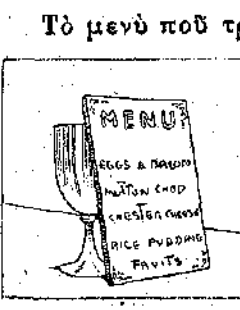
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περιποιημένον... Σκιαχτρο

Ο κ. Σπρήλιου, κατοικών εις τά περίχωρα του Σή φφ η λδ, τής Αγγλίας, έχει 'ς τό κτήμά του έν άνδρεικελλον, τό όποϊον τῷ χρησιμεύει ως σκιαχτρο διά τά πουλιά. Δέν τό ένδύει όμως με παλθόρουχα, κατά τό σύνηθες, αλλά με καινούργια ένδύματα, κομψότατα και πάντοτε του τελευταίου συρμού. Αγγλική ιδιοτροπία!

Τό μενύ πού τρώγεται... Όσοι γευματίζουν εις έν από τά μεγάλα ρεστοوران του Λονδίνου, ειμπορούν εις τά έπιτόρια να τρώγουν και τό μενύ. Διότι ο κατάλογος των φαγητών εκεί χαράσσεται:

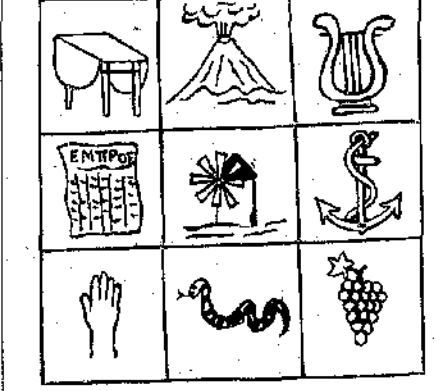

καθημερινώς εις σφραγίδα, ή όποία άποτυπώνται επάνω εις γαλετάκια, έχοντα τό σχήμα πινακίδος. Και από ένα τέτοιο γαλετάκι εύρίσκειται εις κάθε θέσιν τής τραπέζης.

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α.) Εικονογραφημένη Άκροστιχίς

Έστάλη υπό του Σημαιοφόρου Έλληνας

Τά άρχικά ψηφία των άντικειμένων, τά όποια παριστάνει έννά αυτά εικόνες, σχηματίζουν κατά σειράν ένα όμηρικόν ήρωα. Δήλωσις: Αί λύσεις—δωρονήποτε ζητημάτων του του φύλλαδίου.—συνοδεύονται υπό ενός μόνον δικλέπτου γραμματισμού.

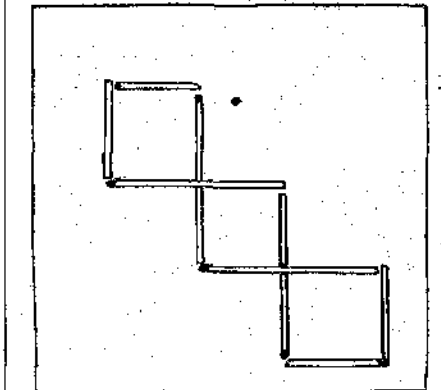
β.) Διά τούς γαλλομαθεύς

Έστάλη υπό του Έρωος του 1919

B
D L E S B
I N O N
E I N S
U T S

Ζητείται ή άνάγνωσις τής Έπιγραφής ταύτης.

Λύσις του 48ου φύλλου

α.) Ίδου πώς σχηματίζονται τά τρία τετράγωνα. — β.) Rira bien qui tira le dernier,

Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΗΣΤΕΙΑ

Είνε βράδυ. Κάθομαι 'στην καμαρούλα μου, κλεισμένη απέξω, και συλλογίζομαι...

Εξάφρα η πόρτα ανοίγει σιγά-σιγά και η μεγάλη μου αδελφή μπαίνει μεσ' την καμαρα...

Μιά άκουα πάλι το κλειδί να τρέξη... είνε φανερόν πώς κάποιος δά' μπη στο δωμάτιο...

Μόλις τελειώνω τὰ μακαρόνια, νά σου και μπαίνει η Μαρία μ' ένα κομμάτι ψητό...

Τι καλό γεύμα χρωστώ σ' αγαπητά μου αδελφά!

Εφαγα πολύ, πιά πολύ απ' ο,τι τρώγω συνήθως. Αλλά τί έλαθα; μου φαίνεται πώς αρχίζω...

Η ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Θέτει εις αναστάτωσιν όλόκληρον τὸ χωριό μας. Τὰ άραπάκια, από 12 ετών και άνω...

Η σοβαρά εργασία αρχίζει. Έτυχε βράδυ η άρχη της δουλειάς έφέτος, τὰ παραθύρα ανοίγουν, τα φώτα έτοιμάζονται...

Η πηγανοερχομένη άμαξα γεμίζεται υπό του επί τουτῳ άρπαλάκου, όστις συνάξων...

Ο ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Ο ουρανός ανέφελος Γλυκά άντανακλάει Στην θάλασσα όπου ανοίχθησαν Βαρκοόλες και καΐκια...

Στο μονοπάτι του βουνού Κυττάζει ένας διαβάτης Την θάλασσα και την ξηρά...

Ο ουρανός συννεφιασε Τὸ πέλαγος άφρίζει Χαρά σ' αυτός που πρόκαμαν...

Στο μονοπάτι του βουνού Ο ίδιος μας διαβάτης Την θάλασσα και την ξηρά...

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Στην αγαπητή μου Έξορίστου Άτσίδα Γεμάτο πόνους και μελαγχολία, μάς ήλθε τὸ φθινόπωρον...

Καθισμένη κοντά στο παράθυρο και διαβάζοντας τὸ προσφ λές μου ήμερολόγιο...

Πόσο γρήγορα φύγαγε! Της έπήρε μαζί του ο χρόνος που της έφρασε...

Μ' αυτές της θλιβερές σκέψεις όλα γύρω μου, μού έφαιναντο μαύρα, σκοτεινά...

Ο άέρας μούγκριζε δυνατά, τὰ μικρά κ' άδύνατα δένδρα θαρρούσαν πώς ήθελε νά τὰ ξεριζώσει...

Κ' έξηκολούθησα για πολλήν ώραν την προσφιλή άνάγνωσι του παρελθόντος...

Ρεζεντά

ΜΙΑ ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

Προχθές, ένθ ακόμη έκαμνα έξοχήν εις τὸ χωριό, μού έδόθη άφορμή ν' άκούσω...

Υπήρχε μίαν φοράν ένας πτωχός άνδρωπος, από εκείνους οι όποιοι περιερχόμενοι από πόλεως εις πόλιν...

Η ώραία αυτή παροιμία λέγεται, διά τὸς όφιπλούτους εκείνους, οι όποιοι όσον και αν μεγαλώσουν...

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 137ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Πρωταθέντος την 9ην 'Απριλίου 1918, προς έθρευσ των εις τὰ φύλλα της 'Διαπλάσεως' 'Απριλίου - Ιουλίου 1918 δημοσιευθεισών 187 Πνευματικῶν 'Ασκήσεων...

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΕΙΣ (16 ετών και άνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σύμβολον τῳ Χριστιανισμῳ, 181 [10+6E]. - (Ισοτίμοι, δυνάμενοι νά δημοσιεύσουν την φωτογραφίαν των εις την 'Διαπλάσειν'...

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μπαρουτοαπινισμένη Γαλανόλευκη, 143 [8+4E]. - Μεγάλη Καρδιά, 136 [8+5E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νέλις, 118 [7+4E]. ΕΠΑΙΝΟΣ: Έξοχιστοπατρία, 59 [4+2E]. - Κραυγός, 90 [5+3E].

ΜΕΣΙΑΙΑ ΤΑΞΕΙΣ (12 εως 15 ετών)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βαλκανική Συμμαχία, 182 [10+5E]. - (Ισοτίμοι, δικαιούμενοι εις 6, τι και οι 'Ισοτίμοι της 'Ανωτέρας Τάξεως'...

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πετριωτικός Πόθος, 122 [7+5E]. Τέννον της 'Ελλάδος, 117 [7+5E]. - (Ισοτίμοι, δικαιούμενοι ν' αγοράσουν εντι δρ. 6 μόνον...

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δεσποτής τῳ Μισορῳ, 105 [6+4E]. - Ζηλωτής τῳ Αημοσθένους, 97 [6+3E]. - Κορηία Δεσπότης, 94 [6+3E].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Δόξα, 77 [5+5E]. - Ηρωίς της Αθῶν, 74 [5+3E]. - 'Ελληνοπόλιο τῳ Αίμον, 52 [3+2E]. - Άδρα τῳν Σκεποῶν, 61 [4+3E].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: 'Ανορθωσις, 32 [2+2E]. - Στεναγμός τῳ 'Ανέμου, 29 [2+1E]. - Σαραντάπορον, 38 [3+3E]. - Νικηφόρος 'Ελλην, 27 [2+3E].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΕΙΣ (11 ετών και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Ανοικτομάτης, 182 [10+6E]. - (Ισοτίμοι, δικαιούμενοι εις 6, τι και οι 'Ισοτίμοι της 'Ανωτέρας τάξεως'...

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Υδάτος Τουρνοφάγος, 79 [5+3E]. - Στρατηλάτης τῳν 'Ελλήνων, 85 [5+3E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: (Ούδεις). ΕΠΑΙΝΟΣ: Βαλκάνιος Σύνδεσμος, 45 [3+2E]. - 'Ελευθερωμένο Κρητικόπουλο, 46 [3+2E].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Σεμνόν 'Ιον, 16 [1+1E]. - Νικητής τῳ Μπιλιανίω, 20 [2+1E].

ΕΣΤΕΩΙΑΔΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ όρθός λύσει αναμλι εκ τῳν τριῶν τάξεων και οι έξής: Φυσιολόγος, 5 [1E]. Ναυαρχος Μισούλης, 11 [1+1E]. - 'Ελλάς τῳ Μερ. Αλεξάνδρου, 7 [1E].

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ'

'Αθήναι, 38 βδοξ 'Εθρησίδου την 9ην Νοεμβρίου 1918.

ΑΚΟΜΗ τρία Σάββατα μένον δια νά τελειώση τὸ 'Έτος, μας και νά συμπληρωθῇ ο τόμος μας. Φροντίσατε λοιπόν όσοι δέν άνευοσατε ακόμη την συνδρομήν σας...

Τέλλε 'Αγγα, ο στίχός σου έκείνος, ος θε- εκτιώ, ήτο άνυπόφορος. Και μετρικώς, και αισθητικώς, και γλωσσικώς, και όπως θέλης...

Ανθισμένη Βαμβακιά, τι ώραία που μου ζωγραφίσεις αυτήν την μεγάλην οικογενειαν τῳν γάτων! 'Αληθεία, αν ήμεθα πιά κοντά...

Καλά κόμει η μητέρα σου, 'Ισθ' 'Αρχῆνης που δέν ος παρνευ συχνά εις τὸ θέατρον, διότι όλα τὰ θεάματα δέν είνε δια παιδιά...

Μάταια όλα αυτά αι εικασίαι, Φάον, διότι ήπλοούστα δέν έλαβα τὸ παίημά σου. Τι έγενε τῳρα, δέν ειξέρω. Έν τούτους έβαξα και εις τῳς σωρούς τῳν έγκαυμένων...

'Αθανάσις Διάκος, κανείς κανονισμός δέν με υποχρεώνει νιπνερωμ' Α' Βραβειον εν πάση περιπτώσει. Είνε δικαιομιά μου, όταν δέν εδρίσκω έργον αξιον αυτής της θέσεως...

Αηώ, θερμότατα συγχαρητήρια δια τῳς άραβόνας της αδελφῆς σου. 'Ελπίζω νά μου γράψης τῳρα συχνότερα. Δέν ειδες τί σὰς ειπε και ο καθηγητής σας, τῳν όποτων εχρησταισπολύ;

